KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT

11. juli 1996 *

I sag C-148/96 P(R),

Anthony Goldstein, læge, London, ved Solicitor Raymond St John Murphy,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 27. februar 1996 af præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-235/95 R, Goldstein mod Kommissionen (ikke offentliggjort i Samling af Afgørelser), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af kendelsen og om, at der træffes bestemmelse om foreløbige forholdsregler,

den anden part i appelsagen er:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Richard Lyal, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

har

* Processprog: engelsk.

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

efter at have hørt generaladvokaten, G. Tesauro,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 3. maj 1996 har appellanten i medfør af EF-traktatens artikel 168 A og artikel 50, stk. 2, i EF-statutten for Domstolen iværksat appel til prøvelse af kendelse afsagt den 27. februar 1996 af præsidenten for Retten i Første Instans i sag T-235/95 R, Goldstein mod Kommissionen (ikke offentliggjort i Samling af Afgørelser, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved der blev truffet bestemmelse om afvisning af en begæring med påstand om, at Kommissionen tilpligtedes at træffe alle de nødvendige foranstaltninger til at forhindre, at de kompetente organer i Det Forenede Kongerige anvender en række nærmere angivne bestemmelser i European Specialist Medical Qualifications Order 1995 — den nye britiske bekendtgørelse til gennemførelse af Rådets direktiv 93/16/EØF af 5. april 1993 om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser (EFT L 165, s. 1) — indtil Retten har truffet afgørelse om den i hovedsagen nedlagte påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 16. oktober 1995, hvorved denne afslog at træffe bestemmelse om en række foreløbige forholdsregler til fordel for appellanten.

2 Vedrørende baggrunden for tvisten anføres følgende i den appellerede kendelse:

»1 Anthony Goldstein er læge og britisk statsborger og har bopæl i Det Forenede Kongerige. I januar 1990 opnåede han efter at have afsluttet en speciallægeuddannelse inden for reumatologi et Certificate of Specialist Training,

udstedt af General Medical Council (herefter 'GMC'), jf. Medical Qualifications (EEC Recognition) Order 1977 (SI 1977 nr. 827), som ændret ved Medical Nursing Dental and Veterinary Qualifications (EEC Recognition) Order 1982 (SI 1982 nr. 1076), der var den dagældende gennemførelsesbekendtgørelse i forhold til Rådets direktiv 75/362/EØF af 16. juni 1975 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for læger omfattende foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser (EFT L 167, s. 1), og Rådets direktiv 75/363/EØF af 16. juni 1975 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som læge (EFT L 167, s. 14). En kodificeret udgave af disse direktiver er senere blevet fastlagt i Rådets direktiv 93/16/EØF af 5. april 1993 om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser (EFT L 165, s. 1, herefter 'direktiv 93/16').

2 GMC er et ved lov oprettet fagligt råd. Dets forhold er i dag reguleret ved Medical Act 1983. Flertallet af rådets medlemmer er valgt af læger. Rådet skal fastlægge nærmere regler vedrørende udøvelse af virksomhed som læge i Det Forenede Kongerige og har disciplinær myndighed. Det er ansvarlig for den årlige offentliggørelse af Medical Register, den officielle fortegnelse over læger. A. Goldstein blev opført i denne fortegnelse i 1978 (punkt 14 i bilaget til Kommissionens skrivelse af 9.2.1995, bilag 11 til stævningen i hovedsagen).

3 Det er ubestridt, at et Certificate of Specialist Training blev udstedt af GMC til personer, der havde gennemført de minimumsperioder i form af speciallægeuddannelse, der kræves i henhold til artikel 4 og 5 i direktiv 93/16, idet sagsøgeren omtaler sådanne personer som 'Community Medical Specialists'. Ifølge Medical Qualifications (EEC Recognition) Order 1977, som ændret, skulle 'personer med anerkendte speciallægekvalifikationer' opføres i en fortegnelse over speciallæger, Specialist List, som GMC kunne offentliggøre, såfremt rådet skønnede dette hensigtsmæssigt. Ifølge sagsøgeren besluttede GMC ikke at offentliggøre fortegnelsen. A. Goldstein er opført på Specialist List.

4 Endvidere bemærkes, at det kvalifikationsbevis som speciallæge udstedt i Det Forenede Kongerige, som de andre medlemsstater er forpligtet til at

anerkende, i henhold til artikel 5, stk. 2, i direktiv 93/16, der er affattet som artikel 5, stk. 2, i direktiv 75/362, er 'Certificate of Completion of Specialist Training (bevis for afsluttet speciallægeuddannelse), udstedt af den dertil bemyndigede myndighed' (herefter 'CCST').

5 Ifølge Kommissionen gav afslutning af en speciallægeuddannelse indtil den 1. januar 1991 ikke i Det Forenede Kongerige anledning til, at der blev udstedt et kvalifikationsbevis. I stedet for et kvalifikationsbevis fik speciallæger af vedkommende uddannelsesinstitution meddelt en 'godkendelse' inden for deres speciale, hvorefter de kunne udnævnes til consultants — det højeste stillingsniveau for hospitalslæger — inden for National Health Service (herefter 'NHS'). Siden den 1. januar 1991 er attestation for gennemførelse af en speciallægeuddannelse (svarende til 'godkendelse') blevet givet i form af en angivelse af bogstavet 'T' ved siden af speciallægens navn i Medical Register.

6 Da den eneste formelle betingelse for at kunne udøve virksomhed som læge, det være sig som alment praktiserende læge eller som speciallæge, der efter den dagældende ordning skulle være opfyldt, var, at den pågældende skulle være opført i fortegnelsen i form af 'full registration', dvs. uden forbehold, var enhver, der var opført på Specialist List, berettiget til at praktisere inden for sit speciale i Det Forenede Kongerige under forudsætning af at være opført i Medical Register, hvilket fremgår af de af Kommissionen fremlagte oplysninger (jf. skrivelse af 20.1.1994 og bilag til skrivelse af 9.2.1995, bilag 8, punkt 14, og bilag 11, punkt 27, til stævningen i hovedsagen). Der er dog enighed mellem parterne om, at 'godkendelse' eller udnævnelse til consultant inden for NHS i praksis var en forudsætning for med held at kunne udøve privat virksomhed som speciallæge.

7 Da et Certificate of Specialist Training således ikke var tilstrækkeligt til at opnå 'godkendelse' eller til at blive udnævnt til consultant i Det Forenede Kongerige, fandt Kommissionen, at udstedelse af sådanne kvalifikationsbeviser, der udelukkende måtte antages at have til formål at gøre det muligt at udøve virksomhed som speciallæge i en anden medlemsstat, stred mod

bestemmelserne om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser i direktiv 93/16. Kommissionen var af den opfattelse, at bestemmelserne vedrørende uddannelse i direktivets artikel 4 og 5 alene fastlægger de minimumskrav, som skal være opfyldt for, at en medlemsstat kan udstede et kvalifikationsbevis som speciallæge. Medlemsstaterne kunne således fortsat opretholde bestemmelse om en længere uddannelsesperiode, og i så fald kunne de kun udstede et kvalifikationsbevis som speciallæge, efter at den pågældende havde gennemført denne uddannelse. Kommissionen indledte derfor en traktatbrudsprocedure mod Det Forenede Kongerige, hvorunder den gjorde gældende, at Det Forenede Kongerige på dette punkt havde undladt at efterkomme direktiv 93/16, hvilket gav anledning til, at der i Det Forenede Kongerige i 1995 blev udstedt en ny bekendtgørelse med henblik på gennemførelse af direktivet, nærmere bestemt European Specialist Medical Qualifications Order 1995 (SI 1995 nr. 3208), hvorved der skete en ændring af den for speciallæger i Det Forenede Kongerige gældende ordning, idet de fleste af bestemmelserne i bekendtgørelsen trådte i kraft den 12. januar 1996.

8 I henhold til den nye ordning er det fortsat GMC, der er ansvarlig for registrering og for meddelelse af anerkendelse af kvalifikationer, mens det er et nyt organ, Specialist Training Authority of the Medical Royal Colleges (herefter 'STA'), der er ansvarlig for gennemførelse af speciallægeuddannelser i Det Forenede Kongerige. STA udsteder CCST til læger, der har afsluttet en godkendt speciallægeuddannelse. GMC udfærdiger og offentliggør et Specialist Register, hvori er opført læger med CCST samt læger, der har et kvalifikationsbevis som speciallæge udstedt andre steder i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, som er anerkendt efter direktiv 93/16. Hvad nærmere angår læger, der allerede havde kvalifikationsbevis som speciallæge på tidspunktet for ikrafttrædelsen af den nye ordning, har disse i henhold til denne krav på at blive opført i Specialist Register, forudsat at de over for GMC godtgør, 1) at de har været consultants inden for et andet medicinsk speciale end almen praksis, 2) at de har opnået 'godkendelse' inden for et sådant speciale, eller 3) at de over for STA har dokumenteret, at a) de i Det Forenede Kongerige har gennemført en uddannelse inden for et sådant speciale, og denne opfyldte de krav til uddannelse inden for specialet, der var gældende i Det Forenede Kongerige på tidspunktet for uddannelsen, eller b) at de har et kvalifikationsbevis udstedt i Det Forenede Kongerige inden for et sådant speciale, der svarer til CCST inden for specialet. Medical Qualifications (EEC Recognition) Order 1977, der indeholdt bestemmelse om Specialist List, blev ophævet.

9 Det er ubestridt, at A. Goldstein ikke har opnået 'godkendelse', og at han aldrig er blevet udnævnt til consultant. Han er ikke i besiddelse af et CCST udstedt af den pågældende uddannelsesinstitution.

10 Ifølge Kommissionen gælder det dog, at personer som sagsøgeren, der er i besiddelse af et Certificate of Specialist Training — såfremt de har gennemgået en tilstrækkelig supplerende uddannelse eller har en tilstrækkelig supplerende erfaring — kan blive registreret som speciallæger efter den nye ordning.

11 Den administrative procedure forløb herefter således: Den 10. august 1993 fremsendte A. Goldstein, der havde vanskeligt ved at udøve virksomhed som reumatolog i Det Forenede Kongerige, en klage til Kommissionen under henvisning til artikel 3, stk. 2, i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81), hvori han gjorde gældende, at GMC og de øvrige kompetente myndigheder med hensyn til uddannelse af og kvalifikationsbeviser til speciallæger gjorde sig skyldig i konkurrencestridig praksis. Han anførte, at GMC er en virksomhed eller en sammenslutning af virksomheder bestående af læger. GMC har en dominerende stilling, idet rådet har en lovbestemt eneret til at udstede og registrere kvalifikationsbeviserne for Community Medical Practitioners og har en kontrol med hensyn til disses virksomhed i Det Forenede Kongerige. Parterne er enige om, at A. Goldstein's klagepunkt over for GMC, Medical Royal Colleges og de andre kompetente myndigheder med hensyn til uddannelse var, at disse udnyttede deres beføjelser til kunstigt at begrænse antallet af speciallæger til fordel for læger inden for NHS, herunder navnlig consultants, og til skade for 'Community Medical Specialists' og 'potentielle forbrugere', i strid med EF-traktatens artikel 85 og 86. Han gjorde navnlig gældende, at GMC nægtede i Medical Register at angive, at indehavere af Certificate of Specialist Training var speciallæger. Han anførte endvidere, at de af GMC fastlagte regler, hvorefter offentligheden ikke havde direkte adgang til speciallæger, og disse ikke havde ret til at give sig til kende, var udtryk for en begrænsning af den frie konkurrence. Endelig anførte han, at private forsikringsselskaber ikke ydede godtgørelse for honorarer til speciallæger, medmindre den pågældende var enten consultant eller var 'godkendt' af vedkommende uddannelsesinstitution.

12 Den 18. november 1994 opfordrede A. Goldstein Kommissionen til at tage stilling til hans klage. Ved skrivelse af 9. februar 1995 (bilag 11 til stævningen i hovedsagen) meddelte Kommissionen sagsøgeren, at den ikke påtænkte at følge sagen op, idet han blev opfordret til at fremsætte sine bemærkninger, jf. artikel 6 i Kommissionens forordning 99/63/EØF af 25. juli 1963 om udtalelser i henhold til artikel 19, stk. 1 og 2, i Rådets forordning nr. 17 (EFT 1963-1964, s. 42). A. Goldstein fremsatte sine bemærkninger ved skrivelse af 12. september 1995 (bilag 12 til stævningen i hovedsagen).

13 Det er ubestridt, at A. Goldstein samtidig med sin klage, dvs. den 10. august 1993, anmodede om, at der blev truffet foreløbige forholdsregler med henblik på at skabe grundlag for, at læger med de i direktivet opregnede kvalifikationsbeviser kunne udøve virksomhed inden for deres speciale i Det Forenede Kongerige. Det fremgår herved af Kommissionens skrivelse af 20. januar 1994, hvori anmodningen blev afslået (bilag 8 til stævningen i hovedsagen), at sagsøgeren navnlig forlangte, at Kommissionen skulle stille krav om, at 1) der i Medical Register skulle være en særlig angivelse ved siden af navnene på de personer, der har kvalifikationsbeviser som speciallæger anerkendt i henhold til artikel 5, stk. 2, i direktiv 93/16, at 2) der i samtlige medlemsstater skulle offentliggøres og udbredes en særlig liste over personer med sådanne kvalifikationer, at 3) Medical Register for 1993 skulle trækkes tilbage, og at 4) udøvelse af virksomhed som speciallæge og brug af titlen speciallæge skulle forbeholdes personer med de pågældende kvalifikationer. Til støtte for, at de pågældende foreløbige forholdsregler uopsættelige, gjorde sagsøgeren gældende, at det på uantagelig måde stred mod almene hensyn, at læger, der som han havde gennemført en speciallægeuddannelse i overensstemmelse med kravene i henhold til fællesskabsdirektivet, blev forhindret i at udøve virksomhed inden for deres speciale i Det Forenede Kongerige på vilkår med fri konkurrence. Han henviste herved særligt til, at det var nødvendigt at gribe ind over for, at der ville kunne blive indført nye regler, som undergravede den frie konkurrence. Han anførte endvidere, at den form for praksis, han klagede over, kunne påføre ham en alvorlig og uoprettelig skade. Han gjorde herved navnlig gældende, at der forelå uopsættelighed, da han inden længe ville have udtømt sine muligheder ved de nationale domstole og ville blive pålagt at betale sagsomkostninger i forbindelse med sin sag mod sundhedsministeren, i hvilken han ikke ville få medhold.

14 Ved den tidligere nævnte skrivelse af 20. januar 1994 afslog Kommissionen at imødekomme sagsøgerens anmodning, idet den anførte, at det ikke var blevet

godtgjort, at der forelå en uopsættelighed, som ville kunne begrunde, at der blev truffet bestemmelse om foreløbige forholdsregler. Kommissionen fandt ikke, at de påtalte forhold på uantagelig måde stred mod almene hensyn, idet de 773 læger, der var opført på Specialist List, kunne udøve virksomhed som læge inden for deres speciale og oplyse alment praktiserende læger herom. Hvad angår spørgsmålet om risikoen i forbindelse med indførelsen af nye regler anførte Kommissionen, at sagsøgeren alene baserede sig på en rapport til sundhedsministeren vedrørende de forholdsregler, der var nødvendige for at bringe lovgivningen i Det Forenede Kongerige i overensstemmelse med direktiv 93/16. Sundhedsministeren havde herved endnu ikke givet meddelelse om, hvilken form for lovgivning Det Forenede Kongeriges regering ville stille forslag om efter denne rapport. Hvad angår spørgsmålet om risikoen for en alvorlig og uoprettelig skade for sagsøgeren fandt Kommissionen, at der ingen sammenhæng var mellem den angivelige skade og de foranstaltninger, der blev anmodet om.

15 Den 28. april 1994 fremsatte sagsøgeren endnu en anmodning om foreløbige forholdsregler, som Kommissionen afslog ved skrivelse af 20. juni 1994 (bilag 9 til stævningen i hovedsagen).

16 A. Goldstein fremsatte yderligere anmodninger om foreløbige forholdsregler og fremførte yderligere retlige og faktiske argumenter — dels vedrørende den angivelige konkurrencestridige karakter af GMC's praksis i forbindelse med Medical Qualifications (EEC Recognition) Order 1977, dels vedrørende de sager, som han havde anlagt ved de nationale domstole — i skrivelser af 26. maj, 4. juli, 12. august og 28. september 1994 og 21. juni og 3. juli 1995 (bilag 1-4, 6 og 7 til stævningen i hovedsagen). Ved en af anmodningerne forlangte sagsøgeren, at Kommissionen i lyset af de nævnte nye argumenter genovervejede den afgørelse om ikke at ville træffe bestemmelse om foreløbige forholdsregler, der var blevet meddelt ham ved skrivelse af 20. januar 1994. Endvidere anmodede han om en række foreløbige forholdsregler, der navnlig havde sammenhæng med sagerne for de nationale domstole.

17 Ved skrivelse af 16. oktober 1995 afslog Kommissionen samtlige disse anmodninger om foreløbige forholdsregler (bilag 10 til stævningen i hovedsagen).«

3 Ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 24. december 1995 har sagsøgeren anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 16. oktober 1995, hvorved denne fastholdt sin afgørelse om ikke at ville træffe bestemmelse om de foreløbige forholdsregler, sagsøgeren havde anmodet om.

4 Ved særskilt dokument registreret på Rettens Justitskontor den 10. januar 1996 fremsatte appellanten i medfør af EF-traktatens artikel 186 en begæring om foreløbige forholdsregler med påstand om, at Kommissionen tilpligtedes straks at træffe alle de nødvendige foranstaltninger til at beskytte appellantens legitime interesser under forløbet af retsforhandlingerne i hovedsagen, således at den i denne afsagte dom ikke ville blive uden nogen praktisk virkning, idet appellanten anførte, at han risikerede fuldstændigt at miste sin stilling på markedet. De pågældende foreløbige forholdsregler skulle dermed sikre appellanten en »fællesskabsstatus« som speciallæge i reumatologi i denne periode. Appellanten påstod herved navnlig Kommissionen tilpligtet at nedlægge forbud mod, at det organ, der blev oprettet ved den nye britiske bekendtgørelse af 1995, Specialist Training Authority of the Medical Royal Colleges, udøver de beføjelser med hensyn til uddannelse af speciallæger, som det er tillagt ved bekendtgørelsen.

5 Ved den appellerede kendelse afviste Rettens præsident begæringen om foreløbige forholdsregler.

6 I den appellerede kendelse blev det antaget, at begæringen om foreløbige forholdsregler vedrørte den nye britiske bekendtgørelse af 1995 og ikke angik forholdsregler, der ville kunne være et led i den endelige afgørelse, som Retten skulle træffe vedrørende den i hovedsagen nedlagte annullationspåstand. Ved denne afgørelse ville der således under alle omstændigheder kun kunne ske annullation af Kommissionens afgørelse om ikke at ville træffe bestemmelse om en række foreløbige foranstaltninger over for den praksis, der blev fulgt af de kompetente myndigheder som led i den tidligere britiske ordning.

7 Det anføres endvidere i den appellerede kendelse, at da begæringen om foreløbige forholdsregler angik foranstaltninger, som Kommissionen ikke forinden var blevet anmodet om at træffe bestemmelse om, måtte begæringen i øvrigt ligge uden for

grænserne for Fællesskabets retsinstansers kompetence, idet disses opgave er at foretage en retslig prøvelse af de af Kommissionen om konkurrencespørgsmål trufne afgørelser, hvorimod disse retsinstanser ikke kan træde i Kommissionens sted og udøve de beføjelser, denne er tillagt.

8 Begæringen om foreløbige forholdsregler måtte herefter afvises.

9 Det måtte under alle omstændigheder gælde, at betingelserne, for så vidt angår realiteten, om, at der skal foreligge uopsættelighed, og om, at det umiddelbart må antages, at sagsøgeren vil kunne få medhold i hovedsagen, ikke var opfyldt. Hvad nærmere angår spørgsmålet om uopsættelighed måtte det fastslås, at appellanten alene havde anført, at han risikerede at miste sin status som speciallæge, uden at han havde godtgjort, at denne risiko ikke kunne imødegås. Selv om appellanten under forløbet af retsforhandlingerne i hovedsagen måtte være uden status som speciallæge, kunne han endvidere ikke antages at have ført bevis for, at denne skade ville være uoprettelig. Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt appellanten umiddelbart måtte antages at kunne få medhold i hovedsagen, havde appellantens anbringende til støtte for, at Kommissionen havde tilsidesat begrundelsespligten derved, at der i den anfægtede afgørelse ikke var nogen omtale af Domstolens dom af 10. maj 1995 (sag C-384/93, Alpine Investments, Sml. I, s. 1141), sammenhæng med det i hovedsagen rejste spørgsmål om lovligheden af de af appellanten anfægtede nationale foranstaltninger, således at dette forhold var uden betydning, idet den anfægtede afgørelse udelukkende var begrundet i, at de forlangte foranstaltninger ikke kunne anses for uopsættelige.

10 Under appelsagen har appellanten nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede kendelse og om, at Kommissionen tilpligtes at træffe alle de nødvendige foranstaltninger til at beskytte appellantens legitime interesser, ligesom appellanten har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med behandlingen af begæringen om foreløbige forholdsregler.

11 Ved processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 31. maj 1996 har Kommissionen indgivet skriftligt indlæg.

12 Da parternes skriftlige indlæg indeholder alle de oplysninger, som er nødvendige for, at der kan træffes afgørelse om appellen, er det ufornødent, at parterne afgiver mundtlige indlæg.

Appellantens argumenter

13 Til støtte for appellen har appellanten fremsat ét anbringende, hvorved han gør gældende, at den appellerede kendelse er behæftet med fejl i form af en fejlagtig begrundelse.

14 Appellantens argumentation har herved i det væsentlige karakter af en nøje gentagelse af alle de argumenter vedrørende realiteten, som appellanten fremførte over for Kommissionen under den administrative procedure og derefter for Rettens præsident under behandlingen af sagen om foreløbige forholdsregler.

15 Hvad nærmere angår spørgsmålet om begrundelsen for den appellerede kendelse har appellanten i første række gjort gældende, at i modsætning til, hvad der blev antaget i kendelsen, er genstanden for hovedsagen og for begæringen om foreløbige forholdsregler den samme, idet appellanten søger opnået, at der træffes bestemmelse om foreløbige forholdsregler, hvorefter han fra Det Forenede Kongerige rentabelt kan drive virksomhed som »Community Medical Specialist« i form af udførelse af lægelige tjenesteydelser inden for reumatologi over for patienter i medlemsstaterne i overensstemmelse med kravene i henhold til direktiv 93/16. Appellanten anfører, at selv om den anfægtede afgørelse fra Kommissionen henviser til bestemte former for praksis fra GMC's side under den tidligere gældende britiske ordning, kan afgørelsen forstås således, at den i det væsentlige også angår foranstaltninger, som omhandlet i den for Retten fremsatte begæring om foreløbige forholdsregler.

16 Appellanten gør herefter gældende, at der for så vidt angår spørgsmålet om manglende uopsættelighed er blevet angivet en fejlagtig begrundelse i den appellerede

kendelse. Appellanten anfører herved, at han har ført tilstrækkeligt bevis for, at der foreligger en alvorlig og uoprettelig skade. Appellanten er ude af stand til at udføre tjenesteydelser over for patienter, der er omfattet af en sygeforsikringsordning, idet de fleste private forsikringsselskaber ikke godtgør ydelser udført af speciallæger, der ikke er consultants, eller som ikke har et »Higher Specialist Training-certifikat«. Endvidere har appellanten efter GMC's regler om annoncering mv. ikke ret til direkte at give sig til kende over for offentligheden. Endelig gælder det, at alment praktiserende læger i almindelighed henviser deres patienter til consultants, og at GMC uden direkte at forbyde noget sådant anbefaler speciallæger ikke at tage imod patienter, der henvender sig direkte til dem. Der er herved tale om en uoprettelig skade, da appellanten under disse omstændigheder ikke har nogen alternativ mulighed for at udøve virksomhed som speciallæge i reumatologi i overensstemmelse med ordningen i henhold til direktiv 93/16.

17 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt han umiddelbart må antages at kunne få medhold i hovedsagen, gør appellanten gældende, at de principper, som fremgår af dommen i sagen Alpine Investments, a. st., umiddelbart vil kunne begrunde en annullation af den anfægtede afgørelse, idet reglerne om annoncering mv. for tjenesteydelser udført af speciallæger i Det Forenede Kongerige derved, at de opstiller et forbud mod hvervning af patienter pr. telefon, gør det umuligt for appellanten rentabelt at udøve virksomhed.

Indstævntes argumenter

18 Kommissionen har i første række gjort gældende, at størstedelen af de til støtte for appellen fremførte argumenter er uden relevans for vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt den appellerede kendelse er afsagt med rette.

19 Hvad angår formaliteten i forbindelse med begæringen om foreløbige forholdsregler anfører Kommissionen, at det var med føje, at Rettens præsident antog, at appellanten ikke ved en begæring om foreløbige forholdsregler fremsat som led i et

annullationssøgsmål til prøvelse af Kommissionens afgørelse af 16. oktober 1995 indirekte kunne anfægte den nye britiske ordning.

20 Kommissionen gør herefter gældende, at appellanten har erkendt, at han vil kunne genoptage sin virksomhed som speciallæge, såfremt han får medhold i hovedsagen, hvilket er udtryk for en bekræftelse af rigtigheden af den af Rettens præsident anlagte vurdering, hvorefter den angivelige skade under alle omstændigheder ikke vil være uoprettelig.

21 Endelig anfører Kommissionen, at appellanten ikke ved det af ham under appelsagen anførte kan antages at have skabt tvivl om rigtigheden af den i den appellerede kendelse anlagte vurdering, hvorefter det ikke umiddelbart kan antages, at han vil kunne få medhold i hovedsagen.

Bemærkninger

22 I henhold til artikel 51 i EF-statutten for Domstolen er appel begrænset til retsspørgsmål og kan kun støttes på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten. Da disse bestemmelser også finder anvendelse på appel iværksat i henhold til artikel 50, stk. 2, i EF-statutten for Domstolen, skal den foreliggende sag begrænses til kun at angå retsspørgsmål, idet der ikke skal tages stilling til den vurdering af de faktiske omstændigheder, som Rettens præsident har foretaget ved afgørelsen om afvisning af begæringen om foreløbige forholdsregler (jf. kendelse af 19.7.1995, sag C-149/95 P(R), Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., Sml. I, s. 2165, præmis 18).

23 Det fremgår endvidere af procesreglementets artikel 112, stk. 1, litra c), at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den appellerede kendelse, samt de retlige argumenter, som gøres gældende til støtte for påstanden om kendelsens ophævelse.

24 Ifølge fast retspraksis er dette krav ikke opfyldt, når appellen blot gentager eller nøjagtigt gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten, herunder de anbringender og argumenter, der var støttet på faktiske omstændigheder, som Retten udtrykkeligt har afvist at lægge til grund. En sådan appel har i realiteten kun til formål at opnå, at de i sagen fremsatte påstande påkendes endnu en gang, hvilket i henhold til artikel 49 i EF-statutten for Domstolen falder uden for dennes kompetence (jf. bl.a. kendelse af 17.10.1995, sag C-62/94 P, Turner mod Kommissionen, Sml. I, s. 3177, præmis 17).

25 Hvad angår kravet til begrundelse i en kendelse om foreløbige forholdsregler bemærkes herefter, at det ikke kan kræves, at Retten i sager om foreløbige forholdsregler udtrykkeligt tager stilling til samtlige de faktiske og retlige spørgsmål, som er blevet rejst under sagen om foreløbige forholdsregler. Det er tilstrækkeligt, at Rettens vurderinger under hensyn til sagens omstændigheder med rimelighed begrunder kendelsen og gør det muligt for Domstolen at udøve sin domstolskontrol (jf. kendelsen i sagen Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., a. st., præmis 58).

26 Det bemærkes, at det af appellanten i denne appelsag anførte i det væsentlige er en ren gentagelse af, hvad appellanten gjorde gældende over for Kommissionen under den administrative procedure og derefter for Retten. Det af appellanten anførte, der angår forholdene på markedet for lægelige tjenesteydelser i Det Forenede Kongerige og spørgsmålet om anvendelsen af EF-traktatens artikel 85, 86 og 90 og fortolkningen af direktiv 93/16 og dettes gennemførelse i Det Forenede Kongerige, er uden relevans i forbindelse med appellen. Det af appellanten anførte vedrører ikke — og kan derfor ikke afsvække grundlaget for — de i den appellerede kendelse anlagte vurderinger, hvorefter genstanden for sagen om foreløbige forholdsregler

ikke er den samme som genstanden for hovedsagen, og det ikke er blevet dokumenteret, at der foreligger en alvorlig og uoprettelig skade, eller at det umiddelbart må antages, at appellanten vil kunne få medhold i hovedsagen.

27 Der bør herefter alene ske en undersøgelse af, hvorvidt de, enkelte, argumenter til støtte for appellen, der specifikt angår den i den appellerede kendelse angivne begrundelse, dokumenterer, at kendelsen er behæftet med en fejl i form af manglende eller fejlagtig begrundelse.

28 Hvad nærmere angår kravet om, at der skal foreligge uopsættelighed, hvorved der skal være ført bevis for, at der foreligger en alvorlig og uoprettelig skade, bemærkes, at det i kendelsen anføres, at appellanten alene gjorde gældende, at han risikerede at miste sin status som speciallæge, uden herved at tage hensyn til, at han, under visse forudsætninger, efter den nye ordning kunne blive opført i Specialist Register, og at appellanten ikke nærmere forklarede, hvorledes det midlertidige tab af hans status som speciallæge kunne være udtryk for en uoprettelig skade.

29 Appellanten har til støtte for påstanden om ophævelse af den appellerede kendelse alene anført, at han udsættes for et uopretteligt tab, for så vidt han i mangel af foreløbige forholdsregler ikke har nogen alternativ mulighed for at udføre tjenesteydelser som speciallæge i overensstemmelse med ordningen i henhold til direktiv 93/16.

30 Det bemærkes herom blot, at selv om det måtte anses for godtgjort, at appellanten som følge af den nye ordning er ude af stand til rentabelt at udøve virksomhed som speciallæge, er det definitivt blevet fastslået i den appellerede kendelse, at han vil kunne genoptage denne virksomhed, såfremt han får medhold i hovedsagen, hvilket da heller ikke er blevet bestridt under appelsagen. Appellanten har heller ikke anført noget til støtte for, at det beror på en fejl, når det i den appellerede kendelse er blevet antaget, at der i mangel af noget argument fra appellantens side efter omstændighederne i sagen ikke kan være nogen formodning for, at den midlertidige afbrydelse af appellantens virksomhed vil medføre en vanskeligt oprettelig skade, også selv om appellanten senere får medhold i hovedsagen.

31 Appellen må herefter for så vidt forkastes, idet appellanten ikke har anført noget, der kan rejse tvivl om rigtigheden af den i den appellerede kendelse anlagte vurdering, hvorefter appellanten ikke har dokumenteret, at der foreligger en uoprettelig skade.

32 Da det er blevet fastslået, at den appellerede kendelse indeholder en behørig og tilstrækkeligt begrundet argumentation for så vidt angår spørgsmålet om manglende uopsættelighed, må appellen i det hele forkastes, hvorved det er ufornødent at tage stilling til appellantens argumenter vedrørende formaliteten i forbindelse med begæringen om foreløbige forholdsregler og vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt han umiddelbart må antages at kunne få medhold i hovedsagen.

Sagens omkostninger

33 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Appellanten har tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale omkostningerne i forbindelse med appellen.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 11. juli 1996.

R. Grass

Justitssekretær

G.C. Rodríguez Iglesias

Præsident